

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **K. J.**  
skazanego wyrokiem łącznym  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 29 czerwca 2020 r.,  
zażaleń skazanego K. J. i jego obrońcy z urzędu  
na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w L.  
o odmowie sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku  
z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. Akt IV Ka (...)

### **p o s t a n o w i ł**

**uchylić zaskarżone zarządzenie i wniosek skazanego K. J. o  
sporządzenie uzasadnienia wyroku przekazać Prezesowi Sądu  
Okręgowego w L. do ponownego rozpoznania**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego K. J. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, jako złożonego po upływie 7 dniowego terminu zawitego. Zarządzenie to zaskarżył skazany, który we wniesionym lakonicznym zażaleniu nie powołał żadnej argumentacji faktycznej i prawnej. Ponadto zażalenie wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił obrazę art. 126 k.p.k. „...poprzez jego niezastosowanie tj. niepotraktowanie wniosku skazanego jako wniosku o przywrócenie terminu, podczas gdy skazany nie złożył wniosku z przyczyny od siebie niezależnej, gdyż uważał, że obrońca ów wniosek powinien złożyć...”

W ocenie obrońcy z urzędu uchybienie terminu do złożenia wniosku nastąpiło z przyczyn niezawinionych przez skazanego i z tegoż względu wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Niezależnie od treści obu zażaleń Sąd Najwyższy zobowiązany jest z urzędu uwzględnić fakt, iż zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku zostało wydane przez upoważnionego sędziego, który uczestniczył w jego wydaniu.

W świetle utrwalonej i jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia zaskarżonego w trybie skargi kasacyjnej, nie może orzekać co do tej skargi. W pojęciu orzekania „co do tej kasacji” mieszczą się tak decyzje, które wprost rozstrzygają kwestie dopuszczalności kasacji, jak i takie, które pozostają w ścisłym związku z zagadnieniem dopuszczalności skargi. Wśród takich rozstrzygnięć mieści się zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem w celu wniesienia kasacji, bowiem decyzja ta de facto blokuje drogę do wniesienia kasacji, a następnie do jej merytorycznego rozpoznania (postanowienie SN z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt III KZ 59/12; zob. też postanowienia SN: z dnia 18 listopada 2010 r. - sygn. akt II KK 129/10, z dnia 11 kwietnia 2013 – sygn. akt V KZ 29/13, z dnia 8 maja 2013 r. – sygn. akt V KZ 31/13, z dnia 25 czerwca 2013 - sygn. akt V KZ 44/13, z dnia 24 października 2013 r. – sygn. akt III KZ 59/13, z dnia 28 października 2013 r. - sygn. akt III KZ 65/13, z dnia 29 stycznia 2014 r. – sygn. akt IV KZ 1/14, z dnia 8 października 2014 r. - sygn. akt III KZ 75/14, z dnia 20 października 2015 r. – sygn. akt III KZ 346/15, z dnia 17 stycznia 2017 r. - sygn. akt II KZ 48/16, z dnia 30 marca 2017 r. - sygn. akt V KZ 9/17, z dnia 30 marca 2017 r. – sygn. akt 7/17, z dnia 15 lutego 2018 r. – sygn. akt II KZ 2/18, z dnia 17 stycznia 2019 r – sygn. akt V KZ 62/18).

Zaskarżone zarządzenie zostało wydane z oczywistym naruszeniem art. 40 § 3 k.p.k., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 §1 pkt 1 k.p.k. skutkującą koniecznością jego uchylenia i przekazania wniosku

skazanego o sporządzenie uzasadnienia wyroku Prezesowi Sądu Okręgowego w L. do ponownego rozpoznania w składzie orzekającym nie podlegającym wyłączeniu.

Nie zasługuje na uwzględnienie żądanie obrońcy z urzędu zasądzenia na jego rzecz stosownego wynagrodzenia za wykonane czynności niniejszej w sprawie. Skarb Państwa reguluje należności z racji nieopłaconej obrony z urzędu tylko w ramach tych działań obrońcy, które są jego prawnym obowiązkiem, co wyłącza ich pokrywanie, gdy ustanowiony z urzędu obrońca po ustaniu obowiązku w tym zakresie podejmuje z własnej inicjatywy dalsze kroki obrończe (zob. postanowienie SN z 15 stycznia 2013 r., sygn. akt II KZ 56/12). Opisana w cytowanym orzeczeniu sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, albowiem obowiązki obrończe skarżącego zarządzenie obrońcy z urzędu ustały z dniem wydania wyroku przez sąd odwoławczy w sprawie IV Ka (...). Wszelkie czynności procesowe podjęte przez obrońcę z urzędu po wydaniu wyroku sądu odwoławczego wykonane zostały przez niego w ramach przysługujących mu uprawnień, za które nie przysługuje wynagrodzenie, a nie odpłatnych obowiązków z tytułu wykonywania obrony z urzędu.